

TẬP 21
HỒI 213

Bát Hoang Hỏa Long

Tấn Ma Cổ Động, động khẩu.

Hắc Mộc đứng sừng sững phía trước tượng thần Linh Lung Vu Nữ. Sau lưng y, hung linh Hắc Hồ lúc này tựa hồ trầm mặc. Đám người Lục Tuyệt Kỳ vào trong động đã khá lâu, trước đám Quỷ Lệ. Thời gian đằng đẵng trôi qua. Không ai biết được bên trong động huyết cổ xưa này đã phát sinh chuyện gì?

Hai huynh đệ Hắc Mộc, Hắc Hồ lộ vẻ không quan tâm, hình như trong nhãn thần hai người hiển hiện niềm tôn kính đối với thần tượng Linh Lung Vu Nữ.

Đột nhiên, giữa bầu không khí tịch mịch, mặt đất dưới chân rung lên nhẹ nhẹ, vắng vắng tiếng sấm từ bên trong cổ động truyền ra. Hắc Mộc thân mình chấn động, xoay sang nhìn Hắc Hồ. Cả hai chưa kịp minh bạch điều gì thì dị biến lại phát sinh.

Từ vòm trời u ám trầm trầm, vốn bao phủ tầng không Hắc Sơn Phong đột nhiên xạ ra một đạo quang mang kim sắc, giống như lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua mây mù hắc ám. Liên đó, ngoài viền những cụm mây đen đang trùng trùng điệp điệp phủ kín sơn phong, liên tiếp phát xuất những đạo quang mang sắc vàng lợt lạt.

Trên tầng không của sơn phong, tiếng sấm ầm ì từ ngàn vạn năm vọng lại, âm thanh nặng nề tựa như bị phù chú trấn áp. Mây gió cuộn cuộn, mặt đất chấn động dữ dội, giống như có một thứ lực lượng thần bí mặc trắc đang thức tỉnh tại nơi này, khiến cho thiên địa phải động dung mà nhường bước.

Hắc Mộc cùng Hắc Hồ run rẩy nhìn hiện tượng biến chuyển của thiên địa, hốt nhiên Hắc Mộc chuyển mình, chân chừ giầy lát, thanh âm tựa hồ hơi run, thấp giọng nói: "Hình như âm phong đã ngừng rồi?"

Hắc Hồ thân mình to lớn, ngưng thần nhìn vào vùng tối đen sâu thẳm thẳm bên trong huyết động, không thấy âm phong lạnh buốt xương mà từng đợt, từng đợt sóng nhiệt khí cuồng liệt phả ra.

"Tại sao lại thế này? Trong đó xảy ra chuyện gì?", âm thanh Hắc Mộc có phần kích động. Sắc mặt y bị bao phủ bởi một màu đen nên không thể thấu được biểu tình thật sự. Chỉ thấy y trân trối nhìn vào Trấn Ma Cổ Động.

Ngược lại, đối diện với dị biến, Hắc Hồ biểu tình thập phần phức tạp kỳ quái, tựa hồ hoan hỉ nhưng không nói thành lời. Sắc diện y được khói trắng tạo thành, thoáng lộ một nét tang thương.

"Là hỏa long, Bát Hoang Hỏa Long!"

"Thật sao?"

Hắc Mộc không tin, cấp tốc xoay người lại, nhìn Hắc Hồ hỏi: "Huynh nói thử xem, tại sao trên đời này ngoài nương nương ra, hôm nay lại có kẻ có thể triệu hoán Bát Hoang Hỏa Long?"

Hắc Hồ mục quang xanh biếc bất định, từ từ nhìn lên thạch tượng phía trên hồi lâu, đoạn nói: "Căn bản không kẻ nào có thể. Bởi vì để triệu hoán linh thú phải biết lời chú cùng Huyền Hỏa Giám, tinh hoa của vạn hỏa, vốn đã thất lạc." Y vừa dứt nụ cười liền dùng ánh mắt đượm vẻ kỳ quái nhìn Hắc Mộc thốt lên: "Cũng có thể trên đời này có kẻ nào đó lĩnh ngộ được toàn bộ vu pháp chú văn của Vu Nữ Nương Nương, lúc sinh tiền chỉ mình nương nương có thể triệu hoán Bát Hoang Hỏa Long của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, vừa khéo pháp trận cũng ở chốn này."

Hắc Mộc chưa hết xúc động, lặng yên không nói một lời. Một lúc sau, y đột nhiên lắc đầu nói: "Nguyên lai hần... còn có cách này. Nhưng mà Bát Hoang Hỏa Long là hung thú hủy diệt vạn vật, hần triệu hoán thần thú, phải chăng đã quên rằng năm đó Nương Nương dùng chính con hỏa long này để thiêu diệt hần?"

Hắc Hồ nhặt nhẹo cười lạnh một tiếng: "Ai biết được, ta chỉ nhớ rằng khi nương nương ra đi có lưu lại cho ta một câu thôi."

Hắc Mộc chấn động: "Vậy sao?"

Sắc mặt Hắc Hồ hiện lên hận ý mênh mang, bỗng chốc xoay mình, nhìn xem dị biến ngày càng hiển hiện rõ ràng, Trấn Ma Cổ Động chấn động mỗi lúc một mãnh liệt, cười lạnh nói: "Nương Nương có dặn dò lại rằng: sau này, vô luận bao nhiêu năm, một khi hỏa trận phục sinh tại chốn này, tất đến lúc kết thúc mọi oan nghiệt."

Hắc Mộc lẩm bẩm: "Đến lúc kết thúc oan nghiệt?", sắc mặt y chợt thoáng biến đổi, nói: "Phải chăng nương nương đã sớm dự liệu việc này?"

Hắc Hồ không để tâm đến lời Hắc Mộc. Với ý mà nói, tại thời khắc nhiệt phong thổi cuồng liệt, gió mây tan tác, kim mang loạn thiểm, thiên địa hỗn loạn này, trong mắt ý chỉ có mỗi thạch tượng tôn kính.

Ý thông thả đi tới phía trước thạch tượng, biểu tình trên mặt hoàn toàn tiêu biến, chùng giọng nói: "Nương nương, nương nương. Cuối cùng tôi cũng đợi được giây phút này, mọi chuyện đã đến lúc kết thúc. Hắc Hồ lại được về với người, từ nay xin vĩnh viễn phụng thị bên người."

Hắc Mộc lẳng lẳng nhìn huynh trưởng quỳ trước thần tượng, đoạn ngược mắt nhìn trời.

Lúc đó giữa thiên địa chỉ còn có ý một mình đương đầu với sấm sét.

oOo

"Ầm ầm."

Gió thổi mây bay cuộn cuộn, mặt đất rung lên cuồng liệt.

Bên trong Trấn Ma Cổ Động, một đạo bạch quang lóe lên rồi ẩn sang một bên, Tăng Thư Thư thối lui nửa bước trong lòng âm thầm kêu khổ. Đám người Lý Tuân không hiểu tại sao tại nơi cổ động ma quái này đột nhiên mọc ra một bạch y nữ tử, phong tư có thể sánh với vẻ yêu mị nhập cốt của Hợp Hoan Phái Kim Bình Nhi, đạo hạnh cao đến bất khả tư nghị. Lý Tuân cùng đệ tử Phần Hương Cốc đều bị nữ tử đó dùng một loại đạo thuật vô cùng cổ quái bao vây lại. Toàn bộ chúng nhân tại cổ động cũng đều bị nàng vây khốn.

Loại đạo thuật này cũng giống như khi Tiểu Bạch vây khốn Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu thần bí hướng thẳng về đám đệ tử Phần Hương Cốc. Phần Hương Cốc đệ tử tế khởi đủ loại pháp bảo chống trả, nhưng dù bị những pháp bảo này va chạm nhiều lần đến đâu, mạnh đến đâu, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lòng động đã bị bạch quang bao trùm. Đám đệ tử Phần Hương Cốc tuy đông nhưng khả năng ứng biến kém xa Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu phút chốc phân ra thành vô số luồng quang ảnh, từ giữa thỉnh không tới tấp đánh xuống, tưởng như Tiểu Bạch muốn trừng phạt đích đáng đệ tử Phần Hương Cốc, mỗi lần bị đánh trúng lại vang lên những tiếng kêu khổ không dứt.

Nhìn thấy đệ tử Phần Hương Cốc hãm vào nguy khốn, Tăng Thư Thư không thể tự thủ bàng quan, đành gia nhập trận chiến. Bạch y nữ tử đạo hạnh cực cao, Tăng Thư Thư không cách nào truy được chỗ nàng hạ lạc, ngược lại còn bị vô số bạch sắc quang cầu

bao vây. Bất quá y tâm cơ linh mẫn hơn người, thấy được quang cầu sau vài lần hoán chuyển thì biến đổi, liền hô lớn đề tỉnh Phần Hương Cốc đệ tử bên ngoài không được loạn trảm vào quang cầu. Lúc này, chúng nhân mới tỉnh ngộ.

Tuy vậy lúc đó bạch sắc quang cầu che phủ đầy trời, bao vây chặt chẽ chính đạo đệ tử, va đông đập tây khiến cho chúng nhân hoang mang chạy loạn lên.

Tiểu Bạch từ từ hạ thân xuống đất, nhìn thấy trước mặt bạch quang chói lòa, đám đệ tử Phần Hương Cốc tỏ ra không kham nổi nữa liền cười lạnh một tiếng. Nàng tuy đã đắc đạo thiên niên nhưng tuyệt nhiên không phải là dạng thần tiên từ bi không màng thù hận nhân gian, bị Phần Hương Cốc cầm cố trong Huyền Hỏa Đàm đến mấy trăm năm, mối thù này vẫn chưa thể nguôi, riêng việc không tìm người của Phần Hương Cốc để trả thù đã là nhân nhượng với đệ tử Phần Hương Cốc rồi. Thêm nữa, nàng sau khi cùng Quỷ Lệ đàm thoại thì tâm tình trở nên u ám cần có chỗ phát tiết.

Cùng lúc ấy, cảm giác xuân phong đặc ý trong lòng Tiểu Bạch hốt nhiên trở nên lạnh lạnh, tuy chỉ là dự cảm thoáng qua nhưng xuất phát từ nội tâm khiến cho trái tim nàng không tự chủ được đập loạn lên.

Thăm thẳm bên trong động khẩu, một thứ lực lượng cuồng bạo cổ xưa từ từ trỗi dậy, phảng phất như sau giấc ngủ dài ngàn vạn năm cuối cùng đã tỉnh lại. Bất quá vào thời khắc thức tỉnh này khiến cho thiên địa biến sắc.

Tiếng sấm động ầm ì từ lòng đất truyền lại, chấn động kịch liệt, hướng về phía trước như ba đào xô tới. Mặt đất rung lên dữ dội, vô số cự đại thạch khối tối tấp rơi xuống, tựa hồ không có cách nào ngăn cản được thứ lực lượng cường đại này.

Mọi người trong động đều kinh hoàng thất sắc. Tăng Thư Thư dụng toàn lực, thất thanh hô hoán Lý Tuân: "Lý sư huynh, ở đây nguy hiểm quá, chúng ta lui trước rồi tính."

Lý Tuân sắc mặt tái nhợt, nhất kiếm đánh thẳng vào bạch sắc quang cầu. Đang lúc tâm loạn nên y dụng lực quá tay khiến cho quang cầu bị kích trúng bay ngược một quãng dài, phân thành những tiểu quang cầu hình dạng tương đồng, súc tích lực lượng giữa không trung chực đánh xuống. Bất quá từ lúc dị biến phát sinh, Tiểu Bạch dường như có chút quan hoài, thôi không phát đạo thuật nên tốc độ của bạch sắc quang cầu chậm dần.

Giữa hoàn cảnh khấn bách này, Lý Tuân hốt nhiên mở miệng kêu lớn: "Mọi người đi trước, ta đoạn hậu."

Dứt lời liền phi thân lên không, tức thì kiếm mang đại thịnh. Lúc này đại bộ phận bạch sắc quang cầu đã hạ xuống đất. Đám người Phần Hương Cốc đối với y luôn kính

trọng nên sau khi nghe lời đề tỉnh đã rút lui về phía cửa động khiến cho lòng động trống không. Chỉ có điều Lý Tuân không hề có ý rút lui. Tăng Thư Thư phi thân qua, thấy y mãi nhìn những bạch sắc quang cầu liên cao giọng gọi: "Lý sư huynh, sao huynh còn chưa đi?"

Lý Tuân sắc mặt thoáng hiện lên vẻ do dự, nói: "Nhưng... Lục sư muội vẫn còn ở trong đó."

Tăng Thư Thư cau mày, quát lớn: "Lục sư muội đạo hạnh thâm hậu, vị tất đã có chuyện gì, nếu huynh còn chần chừ, chỉ sợ không cứu được người mà bản thân ngộ hại."

Tứ phía chấn động ngày càng cường liệt, đá rơi đã lâu nhưng không lộ dấu hiệu suy giảm mà có chiều hướng gia tăng, Lý Tuân sắc mặt biến đổi, rốt cuộc đành thở dài phi thân về phía sau thoát đi.

Tăng Thư Thư nhìn chằm chằm vào huyết động sâu thẳm một lúc rồi cũng lướt đi.

Hai người đối thoại, mỗi câu mỗi từ đều lọt vào tai Tiểu Bạch, bất quá đối với những lời họ nói nàng chỉ phảng phất cười nhạt nhẽo, không mấy may động tâm. Bên trên lòng động, tốc độ vận động của bạch sắc quang cầu chậm dần. Sau khi thân ảnh của Lý Tuân và Tăng Thư Thư rời khỏi, bạch sắc quang cầu mất đi mục tiêu truy đuổi, đình lại giữa không trung, liền đó tụ hợp lại, từ từ dung hợp thành một khối bạch sắc quang cầu bay tới chỗ Tiểu Bạch đang đứng.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng xoay mình, ngưng thị nhìn về phía sâu thẳm của huyết động.

Thứ lực lượng cổ xưa này xem ra không ngừng gia tăng cường độ, Tiểu Bạch thậm chí có thể cảm nhận được một luồng đại lực cường mãnh không gì so bì được từ mặt đất truyền đến. Tường đá nhám thạch chung quanh rung lên bần bật, vỡ thành muôn ngàn viên đá lớn nhỏ, cùng với tiếng sấm ầm ầm, rào rào rớt xuống mặt đất. Tuy nhiên trong phạm vi ba thước quanh người Tiểu Bạch, tịnh không có khối đá nào xâm phạm vào được.

Bạch sắc quang cầu bay về bên cạnh nàng, giống như một gã tiểu tinh linh, xoay chuyển, bay múa theo tâm ý chủ nhân.

Lúc sắc mặt chủ nhân hiện lên vẻ mệnh mang thất tán, nó cũng đượm nét ưu tư.

oOo

Tại thời khắc đó trong vùng tối thăm thẳm vang lên một tiếng gầm cuồng nộ, tựa như tràng cười dài vang tới chín tầng trời.

Thứ lực lượng thần bí cổ xưa này cuối cùng đã hoàn toàn thức tỉnh!

Thạch thất rộng rãi là vậy cũng hoàn toàn bị hỏa quang bao phủ, mọi âm ám, tối tăm lúc trước đều bị quét sạch. Làn hỏa quang chói chang này vượt xa những thứ ánh sáng khác trên thế gian, thậm chí khiến cho người ta có cảm giác nếu liệch nhật có rụng xuống chốn này, chỉ e rằng cũng nóng đến thế là cùng.

Uy thế kinh hoàng của Xích Diễm Ma Thú nếu đem so với hỏa cảnh này chỉ như một đốm lửa nhỏ nhoi mà thôi.

Tại nơi nóng nhất của luồng hỏa diễm, không ngờ vẫn tồn tại một loài vật đang cấp tốc chuyển động, ánh mắt loang loáng hướng về những vòng sáng yêu dị nơi Bát Hung Thần Tượng. Dưới tác dụng của thần bí chú văn, thần thú đã dung nhập với hỏa diễm, nhanh chóng hóa thành nhiệt lực.

Hỏa diễm không ngừng khuếch trương rồi thu hẹp lại, phảng phất như đang ấp ủ, dung dưỡng một sinh vật đáng sợ nào đó, ôn độ theo đó mà liên tục thăng trầm. Những thứ thần bí cổ xưa tại nơi này, mỗi điểm đều ngưng tụ lực lượng đã mất từ hàng ngàn vạn năm, nay đang tái hiện lại trên thế gian.

Lục Tuyết Kỳ cùng Quỷ Lệ bị luồng liệch diễm cường đại đẩy ra sát vách đá. Hỏa diễm phảng phất như đang nung chảy thân óc, vắt khô quắt từng giọt, từng giọt nước trên thân thể hai người.

Không có giọt mồ hôi nào, bởi vì mồ hôi đã sớm hóa thành khí bay mất. Ở giữa ánh lửa rừng rực, khuôn mặt hai người chói lói sắc hồng.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên có cảm giác mơ hồ, nhìn sang Quỷ Lệ ở bên cạnh thấy nam tử này không biết từ lúc nào đang nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nàng không hề kinh ngạc chút nào, dù đang phải tuyệt vọng đối mặt với một lực lượng thần bí trong biển lửa.

Trong lòng bàn tay hần, trên những ngón tay truyền lại một cảm giác ấm áp.

Cảm giác này sao quen thuộc! Mười năm trước nàng cũng đã từng trải qua cảm giác như thế!

Trong bóng tối hắc ám, một bàn tay nắm lấy bàn tay nàng!

Quỷ Lệ di động thân ảnh, rời khỏi vách đá đứng chắn phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ. Theo đà vung tay của hần, một đạo thanh sắc quang mang lợt lạt ở giữa ẩn ước một quang sáng màu vàng lóe lên, luân chuyển không ngừng, hình thành một màn quang bích phía trước thân mình hần.

Tức thì, hơi nóng khốc liệt giảm hẳn. Lưng Quỷ Lệ rung lên nhè nhẹ, liền đó, hắn âm thầm hít vào một hơi dài.

Hốt nhiên, từ giữa lòng tay nàng, vốn giữ cho hắn đứng vững được, một vầng sáng màu lam nhợt nhạt trỗi dậy. Luồng quang mang lam sắc này liền xung đột với thanh sắc quang mang, không tương hợp được, nhưng chỉ thoáng sau hai đạo quang mang đã dung hòa nhất thể, kết thành một bức tường ánh sáng cường đại chống lại sức nóng khủng khiếp của hỏa diễm.

Bờ vai người nam tử ấy, tấm lưng người nam tử ấy đang yên lặng đứng trước mặt nàng. Dưới ánh hỏa quang rợp trời, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt tay lại, trên khóe miệng hé nở nụ cười nhợt nhạt.

Đột nhiên, trường thiên chú văn đình chỉ. Trong khoảnh khắc, mọi vật đều ngừng lại. Hỏa diễm đầy trời, thân ảnh Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ vốn đang toàn lực kháng cự hỏa nhiệt cũng như đông cứng. Chỉ có Bát Hung Thần Tượng vẫn luân chuyển không ngừng giữa không trung.

Từ nơi nóng bỏng nhất, hỏa diễm từ từ lan rộng, thoáng chốc một khe hở đủ cho một người lọt vào biến thành một động lớn. Trong biển lửa chói lọi, ở chỗ khe hở đó tối tăm vô cùng.

Liên sau, từ nơi tăm tối đó, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn ra thế giới bên ngoài.

Một cỗ hung lệ khiến cho con người ta cảm thấy tuyệt vọng tràn tới, chớp mắt đã tác động đến cảm giác những người trong thạch thất.

Khoảnh khắc, giống như cây non bị cuồng phong giật đổ, toàn bộ hỏa diễm bộc phát quang mang nóng đến cùng cực, từ nơi sâu thẳm của hỏa diễm ngấm lên một tràng âm thanh cuồng hoan không ngừng không nghỉ vang đến trời xanh. Âm thanh mang lại khiếp sợ, mang lại cảm giác tuyệt vọng. Từ một thế giới khác, linh vật thần minh cổ xưa giáng lâm.

Một cái đầu cự đại từ từ xuất lộ, đôi mắt giống như liệt nhật chói chang khiến người ta không thể nhìn thẳng, mỗi tắc mỗi nơi đều ngập ngụa hỏa diễm.

Chiếc đầu to lớn này chiếm cứ hết không gian thạch thất. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ ngây người, không tưởng được rằng trên thế gian lại tồn tại một sinh vật to lớn đến vậy, lớn đến mức không thể đề kháng. Theo bản năng, hai người liên thủ dụng pháp bảo đề kháng luồng hỏa diễm đang dữ dội lấn tới. Chỉ là trước uy thế nghẹt thở này, vận mệnh họ dường như đã được tuyên cáo.

Bát Hoang Hỏa Long!

Hung thú đáng sợ trong truyền thuyết của Nam Cương Vu Tộc, có thể hủy diệt thế gian vạn vật, là linh vật mà Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận triệu hoán vào lúc tối hậu, sau ngàn vạn năm dài đã hiện thân một cách oanh liệt giữa thế gian.

Chiếc đầu cự đại từ từ chuyển động trong vùng hỏa diễm, tịnh không có cử động hủy diệt nào. Ngọn lửa dữ dội bao quanh nó, từ cái sừng to lớn đến răng nanh trong miệng lóe lên một sắc đỏ mềm trong như pha lê thần bí nóng rẫy.

Ngay từ hơi thở đầu tiên, hỏa long đã khiến cho thạch thất chấn động kịch liệt. Đối với sinh vật cường đại như nó thì thạch thất này bất quá chỉ là một nơi nhỏ hẹp, thậm chí thân mình nó cũng đã thò ra ngoài.

Phía sau đầu hỏa long, vòng sáng do Bát Hung Thần Tượng tạo thành đang chuyển động. Thoạt ẩn thoạt hiện giữa nhãn thần hỏa long, vòng sáng cự đại đó tựa hồ đang rung lên nhè nhẹ.

Có phải hỏa long chính là lực lượng khiến người ta tuyệt vọng?

Hay ai đó đang gửi hồn vào những hồi ức xa xưa?

Không ai biết.

Không tưởng được trong khoảnh khắc đó, cái đầu cự đại của hỏa long chậm chậm chuyển động, tựa hồ trong khoảnh khắc đó nó mới thực sự thức tỉnh. Từ hai hốc mắt long lanh đỏ ối hỏa long, liệt diễm từ từ thẳng cao.

Một lát sau, chiếc đầu đáng sợ đó nhìn sang bức tường bên phải thạch thất. Hai nhân ảnh đang tựa vào đó toàn lực chống lại hỏa diễm.

"Grừừừ."

Chớp mắt, một luồng âm thanh chói lói tưởng xé nát thiên địa vang lên!

- o O o -